Esperant

Per PepMaria el dv., 30/05/2014 - 09:00

Un divendres al migdia, l'alcalde del poble israelià de Tel Ilan, en Benny Avni, rep al seu despatx de l'Ajuntament un missatger que li lliura una nota de la seva esposa Nava on diu : "No et preocupis per mi". Quan en Benny arriba a casaper a fer l'habitual dinar amb ella, resulta que no hi és. Després d'esperar-la uns minuts, truca a diverses persones amb qui podria estar (unaamiga, una doctora, un botiguer...), però no la troba enlloc. Al cap d'una estona, surt a buscar-la pel poble - desert en aquella hora del migdia. Seguit d'un gos, en Benny recorre alguns carrers. Entra a la sinagoga i es fixa en una inscripció que diu "He posat el Senyor sempre davant meu". Després es cola a l'escola -també deserta- on treballa la Nava com a mestra. Finalment, seguintel gos que l'acompanyava, arriba a la plaça des d'on la Nava li ha enviat la nota. Encara confós, s'asseu en un banc i decideix esperar-la.Durant aquest periple, en Benny ha anat reflexionant sobre la seva història amb la Nava: recorda que quan eren parella a la universitat ella es va quedar embarassada i ell la va empènyer a avortar; que després de casats ella va trigar a quedar-se embarassada de les bessones que ara tenen (estan d'excursió amb l'escola); que la Nava li ha retret fa uns dies que la seva simpatia depolític és només una màscara i que en realitat no li importen ni ella ni les filles... Profundament confós, s'asseu a esperar la seva esposa.Aquest relat, titulat "Esperant" i part del llibre "Escenes de la vida de poble" de l'escriptor israelià Amos Oz, m'ha fet pensar que de vegades procurem viure ben ocupats per defugir les esperes. Demanem hora per telèfon al barber o a la perruquera per no haver d'esperar. Si hem de fer cua, aprofitem per consultar el correu electrònic. Tendim a "anar per feina" en les relacions professionals, sense donar temps a un pacient acostament personal previ. Si algú no responràpidament a les nostres expectatives, ens dirigim a algú altre... I tanmateix, l'espera pot tenir molt de valor:

- Esperant algú podem avivar el desig de la seva presència. Com diu el Petit Príncep a l'amiga guineu: "si véns, per exemple, a les quatre de la tarda, des de les tres ja començaré a ser feliç".
- Esperant algú podem fer més gran el buit de la seva absència -l'altra cara del desig de presència.
- Esperant algú podem aprendre a estar sols i a no canviar la soledat per una presència substitutiva sense qualitat, com diu R.M. Rilke.
- Esperant podem descobrir l'amplitud i la riquesa del present.
- Esperant podem "abandonar el comanament" i deixar-nos portar (tal com en Benny acaba deixant-se guiar pel gos que primer el seguia).
- Esperant podem posar en dubte les actituds que hem mostrat cap a la persona que esperem, o qüestionar la manera com prenem decisions respecte a ella.
- Esperant podem donar temps a la persona que esperem perquè es replantegi les seves relacions amb nosaltres.

En tot cas, cada espera és única i diferent: en cadascuna hi podem experimentar i aprendre coses noves.El fet que Amos Oz situï l'espera d'en Benny un divendres a la tarda és simbòlic. En efecte, el botiguer amb qui parla en Benny per telèfon tot buscant la Nava li diu que aviat tancarà la botiga per preparar "el Sabbat núvia": és a dir, el dia que Israel rebrà Jahvè com una núvia rep el nuvi. Aquest símbol suggereix que el sentit profund del nostre temps, les nostres relacions o les nostres tasques no està a les nostres mans. Que l'hem d'esperar.*· El llibre d'Amos Oz no dóna més pistes sobre com acaba la història d'en Benny i la Nava. Com creus que acaba aquesta història?· Quines de les meves relacions personals o professionals necessiten un replantejament? Estic donant temps per a repensar-les? Estic donant pistes i estímuls als altres perquè les repensin?· En les meves esperes, em faig conscient dels buits, de les absències i dels desigs de les presències? Aguanto bé i aprofito les soledats?· En quines estones obro la meva vida a l'Inesperat, a l'Incontrolat, perquè atorgui profunditat al meu temps, a les meves relacions, a les meves tasques?*